

РЕШЕНИЕ

№ 3420

гр. София, 11.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 05.07.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

като разгледа дело номер **6404** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

7

Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл.ДОПК,вр.с чл.65,ал.4 ЗДДС /отм/.

Образувано е по жалба на „ К. С.” ЕООД гр.С. срещу Ревизионен акт №*/26.02.2010 година, потвърден с Решение №1117/29.07.2010 година на Д. на Д.” О.”.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на атакувания ревизионен акт.Твърди се,че ревизията е извършена П. съществено нарушение на административно-производствените правила,тъй като ревизиращите органи не са обсъдили нито едно от възраженията,а наред с това необосновано са приели, че не е налице реална доставка.Иска се отмяна на ревизионния акт.Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание,жалбоподателят-„К. С.”ЕООД гр. С.,редовно уведомен П. условията на чл.137, ал.7 АПК, се представлява от адвокат Н.,редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и претендира заплащане на сторените по делото разноски.

Ответникът по жалбата-Д. на Д.”Обжалване и управление на изпълнението” П. ЦУ на Н.-гр.С.,редовно уведомен П. условията на чл.137, ал.7 АПК, се представлява от юриконсулт К, редовно упълномощена,която оспорва жалбата като неоснователна и претендира юриконсултско възнаграждение.

Представителят на С.-прокурор Г изразява становище за неоснователност на предявената жалба и моли да бъде оставена без уважение.

Административен съд С.-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,П. условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложеното Удостоверение за актуално състояние, издадено от СГС, е видно, че жалбоподателят е действащ с основен предмет на дейност подробно посочен в Удостоверението и се управлява от едноличния собственик на капитала - В Г Н.

Със Заповед № РД-01.-131/22.03.2007 година, Директорът на ТД на Н.- С.- град наредил функциите на компетентен орган по чл.112, чл.113 и чл.119 от ДОПК да се изпълняват от органи по приходите, заемачи длъжността - Началник сектор - орган по възлагане.

С Решение №1126/14-08.2009 година на Д. на Д."О." е отменен Ревизионен акт № 806191/05.03.2009 година, издаден от Р Е К на длъжност Главен инспектор по приходите в частта на установените задължения по ДДС за данъчни периоди - 01.02-29.02.2004 година, 01.05.2004 година, 01.08.2004 година - 28.02.2005 година, 01.06.2005 година - 30.06.2005 година - 01.11.30.11.2005 година, 01.07.31.08.2006 година, 01.11.2006 година - 30.04.2007 година, 01.10.2007 година - 31.01.2007 година - 31.01.2008 година и 01.03-31.03.2008 година и в частта на установените задължения по ЗКПО за 2004 година, 2005, 2006 и 2007 година, върнал административната преписка на органа, възложил ревизията за извършване на нова ревизия

Със Заповед за възлагане на ревизия № 905546/24.08.2009 година, П Г Г на длъжност Началник сектор „Ревизии” в Д. „ДОК” на ТД на Н.- С. възложила да бъде извършена ревизия на „К. С.” ЕООД гр.С., определила състава на ревизиращия екип - А Г Ч Д на длъжност - Главен инспектор по приходите и ръководител екип и Л П С на длъжност - главен инспектор по приходите, обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди - ДДС за периода 01.02-29.02.2004 година, 01.05.2004 година, 01.08.2004 година - 28.02.2005 година, 01.06.2005 година - 30.06.2005 година - 01.11.30.11.2005 година, 01.07.31.08.2006 година, 01.11.2006 година - 30.04.2007 година, 01.10.2007 година - 31.01.2007 година - 31.01.2008 година и 01.03-31.03.2008 година Корпоративен данък за периода - 01.01.2004 година - 31.12.2007 година, срока, в който следва да завърши ревизията - до три месеца, считано от датата на връчване на заповедта за възлагане.

Последната е връчена лично срещу подпис на управителя на ревизирувания данъчен субект на 09.09.2009 година / видно от разписката, неразделна част от Заповедта, приложена на лист 214 от делото.

С нова Заповед за възлагане на ревизия № 907835/01.12.2009 година, органът, възложил ревизията - П Г Г на длъжност - Началник сектор - орган по възлагане определил нов срок за извършване на ревизията - 02.01.2010 година.

Новата заповед за възлагане на ревизия е връчена лично срещу подпис на управителя на ревизирувания данъчен субект на 10.12.2009 година / видно от разписката, неразделна част от заповедта, приложена на лист 201 от делото.

На 18.01.2010 година, органите по приходите, включени в състава на ревизиращия екип съставили Ревизионен доклад №907835, с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизирувания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

На 19.01.2010 година, органът, възложил ревизията - П Г Г на длъжност - Началник сектор „Ревизии” в Д. „ДОК” на ТД на Н.- С.- град определила А Г Ч - Д - на длъжност - Главен инспектор по приходите за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на „К. С. „ЕООД.

Ревизионният доклад е връчен лично срещу подпис на 24.01.2010 година на управителя на ревизирувания данъчен субект.

На 12.02.2010 година, ревизируваният данъчен субект депозирал писмено възражение срещу съставения ревизионен доклад, в което подробно изложил несъгласието си с предложението за установяване.

На 26.02.2010 година, А Г Ч на длъжност - Главен инспектор по приходите, издала Ревизионен акт №х *, с който установила задълженията на ревизирувания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

Ревизионният акт е връчен лично срещу подпис на управителя на ревизирувания данъчен субект на 05.03.2010 година.

Заповедта за определяне на компетентен орган е връчена лично срещу подпис на управителя на ревизирия данъчен субект на 15.03.2010 година/ видно от разписката, неразделна част от заповедта ,приложена на лист 69 от делото.

На 18.03.2010 година, ревизирият данъчен субект депозирал жалба до Д. на Д. „О.” срещу издадения ревизионен акт.

На 06.04.2010 година е сключено Споразумение за удължаване на срока за произнасяне по жалбата между жалбоподателя и Д. на Д.”О.”, като срокът е съответно продължен с три месеца, считано от изтичане на срока за произнасяне.

На 29.07.2010 година, Д. на Д. „ О.” с Решение № 1117, потвърдил обжалвания ревизионен акт.

Решението е връчено лично срещу подпис на 03.08.2010 година на управителя на ревизирия данъчен субект.

Па делото са приложени всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства, описани в 6 броя папки приложения и един брой класьор, представен от жалбоподателя,съдържащ писмени доказателства, събрани в хода на съдебното производство.

По делото е назначена, изслушана и неоспорена от страните съдебно- счетоводна експертиза. В заключението си вещото лице сочи,че на посочените адреси на доставчиците не са намерени представители на фирмите и не може да отговори на въпросите, поставени му като задача, предвид неосъществяването на контакт. По останалите въпроси, вещото лице дава подробен отговор.

Разпитан в съдебно заседание ,експертът заявява, че поддържа заключението си.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд С.-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.156,ал.1 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и П. наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,жалбата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

П. проверката законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма,спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби П. издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт №*/26.02.2010 година година,е издаден от компетентен орган-това е Главен инспектор по приходите и ръководител екип П. ТД на Н.-С.-град,когото изрично по силата на чл.119,ал.2 ДОПК,органът възложил ревизията/определен от Териториалния Д. на Н.-С.-град-Началник сектор”Ревизии”,в Д.”ДОК”на ТД на Н.- С.-град със Заповед №К907835/19.01.2010 година е определил за компетентен орган да издаде ревизионния акт. Между страните няма спор,че лицето А Г Ч заема длъжността- Главен инспектор по приходите към ТД на Н.- С.- град. Наред с това, отново между страните няма спор, че П Г Г заема длъжността- Началник сектор” Ревизии” в Д.” ДОК” П. ТД на НАПП- С.- град.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120,ал.1 ДОПК задължителни реквизити-името и длъжността на органа,който го издава,номер и дата,данни за ревизираното лице,обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство,мотиви за издаването му, разпоредителна част,в която са определени задълженията на ревизираното лице,пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва,подпис на органа по приходите,който го е издал.Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад,играещ ролята на мотиви. В тази насока,абсолютно неоснователен е доводът на жалбоподателя, че ревизионният акт е немотивиран.П. издаването му,органът по приходите е спазил процесуално-правните разпоредби на ДОПК.Неоснователно е и твърдението на жалбоподателя, че П. издаването на ревизионния акт са нарушени процесуално-правните разпоредби на ДОПК- в частност процедурата по връчване на съобщения,поради не поставяне

на съобщение в Интернет страницата на Н.,тъй като от приложените по делото доказателства,паралелно и в срока, в който съобщението по чл.32 от ДОПК до доставчиците са закачени на таблото за известия в съответната ТД на Н.-,същите са публикувани и свалени след изтичането на 14 дневния срок, като паралелно с това,е изпратено и съобщение по пощата с обратна разписка.Но дори и да не бяха представени доказателства за изпращането на съобщенията по пощата с обратна разписка,така както повелява разпоредбата на чл.32,ал.5 от ДОПК-за едновременно изпращане и на писмо с обратна разписка,14 дневният срок,в който ако данъчно задълженото лице не се яви, съобщението се прилага към досието и се смята за редовно връчено,започва да тече не от момента на получаване на обратната разписка,а от поставяне на съобщението.С оглед на това,твърдението на жалбоподателя остана недоказано и същият не можа да обори доказателствената сила на протоколите за извършените посещения на адреса за кореспонденция на доставчиците,като протоколите съгласно чл.50,ал.1 ДОПК са официални документи и се ползват с предвидената материална доказателствена сила.Това е така,защото протоколът, съставен по установения ред и форма от орган по приходите или служител П. изпълнение на правомощията му,е доказателство за извършените от и пред него действия и изявления и установените факти и обстоятелства. Ненамирането на доставчиците на посочения адрес за кореспонденция, се потвърждава и от заключението на вещото лице,изготвило съдебно- счетоводната експертиза, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено.Неоснователен е доводът на жалбоподателя,че органът по приходите не е обсъдил приложените към възражението писмени доказателства, тъй като органът по приходите е изложил подробни мотиви относно представените в срока писмени доказателства.

Ревизионното производство е приключило в сроковете и по реда, предвиден в ДОПК. Тъй като срокът, определен с първоначалната заповед за възлагане на ревизия се е оказал недостатъчен, органът, възложил ревизията е определил нов едномесечен срок, в който следва да завърши ревизията- до 02.01.2010 година, като удължаването на срока е извършено от компетентния орган, притежаващ правомощия да удължи срока на ревизията и то с един месец.

П. издаването на ревизионния акт,органът по приходите е спазил и материално правните разпоредби на ЗДДС както отменен, така и на действащия сега ЗДДС.

В чл.64 от ЗДДС / отм/ са визирани положителните предпоставки за признаване право на данъчен кредит, а в чл.68,ал.1 ЗДДС са визирани положителните предпоставки,П. наличието на които възниква правото на данъчен кредит.В чл.65 и .69 от ЗДДС-отрицателните, предпоставящи отказване на данъчен кредит, едно измежду които е ненамирането на доставчика на посочения адрес за кореспонденция.

От събраните по делото доказателства се установява,че доставчици на жалбоподателя през всички процесни периоди са „ В”ЕООД, ”М Й,”А” ЕООД,” Д П,”Г”ЕООД,”Б ЕООД”А”ЕООД”Е”ЕООД,”Я Т М,” П ” ЕООД, ”Г”ЕООД,”О ЗШ”ЕООД,”К”ЕООД” И” ЕООД,” С. Б” ЕООД,” ВБГ”ЕООД,”СН”ЕООД, „В 64”ЕООД и „ С Б”ЕООД. В хода на ревизионното производство на всички доставчици са извършени посещения на адресите за кореспонденция, като не са открити представители за връчване на исканията за представяне на документи и писмени обяснения от задължените лица. И в хода на съдебното производство, на адресите за кореспонденция, не са открити представители на дружествата-доставчиците и вещото лице не е дало отговор на въпросите, поставени му като задачи именно по тази причина. Ненамирането на доставчиците на посочените адреси за кореспонденция, како по стария, така и по новия ЗДДС, в сила от 01.01.2007 година е въздигнато като една от предпоставките, водеща до непризнаване право на данъчен кредит. Но от събраните по делото доказателства,включително и от неоспореното от страните заключение по назначената съдебно-счетоводна експертиза в съдебното заседание,в което бе прието/,което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено /, е видно,че доставчиците – 19 на брой не са представили доказателства за начисляването на ДДС като задължение към бюджета, издаването на подробно посочените в ревизионния доклад данъчни фактури само по

себе се не води до реално осъществена доставка. Това е така, защото фактурата като първичен счетоводен документ отразява възникнало преди нейното издаване данъчното събитие. Последното представлява факт от обективната действителност, П. наличието на който правната норма свързва пораждането на определени правни последици. Но дори и всички фактури да бяха включени в дневниците за продажби и в справките – декларации за съответните данъчни периоди от страна на доставчиците, този факт сам по себе и не води до реално осъществена доставка по смисъла на чл.6 от ЗДДС/ отм/ и сега действащ. Това е така, защото наличието на реално осъществена доставка е предвидено като първо и основно изискване за възникване право на данъчен кредит както по стария, така и по новия ЗДДС. Легално определение на понятието данъчен кредит е дадено в разпоредбата на чл.63 от ЗДДС, сочеща, че данъчен кредит е сумата от начислен данък по този закон от регистрирано лице за получена от него стока или услуга по облагаема доставка, която лицето има право да приспадне, респективно на това в чл.68 от ЗДДС. Според чл.32 от ЗДДС облагаеми доставки са всички доставки на стоки и услуги, когато са извършени от данъчно задължено лице и с място на изпълнение на територията на страната, а според чл.24 от ЗДДС, данъчното събитие представлява доставката на стока или услуга. По делото не се представиха никакви доказателства за наличие на техническа, материална и кадрова обезпеченост от страна на доставчиците за осъществяване на доставките, за счетоводната отчетност във връзка с доставката, за определяне на предходните доставки, по които лицата са получатели, за счетоводното отразяване на ДДС като задължение към бюджета. Абсолютно неоснователен е доводът на жалбоподателя, че самият факт на плащане на ДДС от негова страна е достатъчно условие за реално осъществена доставка, тъй като самият факт на плащането, сам по себе си не води автоматично до възникнало данъчно събитие, респективно до реално осъществена доставка. Наред с това, плаща се, за нещо, което е реално осъществено, не и за фиктивно. Правото на данъчен кредит за получателя на доставката възниква само П. кумулативното наличие на визираните в чл. 64 ЗДДС/ отм/ и чл.68 ЗДДС предпоставки, а липсата на която и да е от тях води до отказване ползването на данъчен кредит. Наред с това, по делото не се представиха никакви доказателства за наличие на техническа, материална и кадрова обезпеченост у доставчиците, позволяващи им осъществяване на доставката. Обстоятелството, че на част от доставчиците е извършена данъчна ревизия и са издадени Ревизионни актове, също само по себе си не води до възникнало данъчно събитие, още повече, че с ревизионните актове са определени задълженията на доставчиците, но по доставки и за периоди, различни от тези, предмет на настоящото ревизионно производство. Неоснователен и доводът на жалбоподателя, че с възражението си срещу съставения ревизионен доклад е представил писмени доказателства- фактури, приемо- предавателни протоколи, договори, актове, образец 19 и извлечения от банкови сметки за платен ДДС по ДДС сметка, защото тези доказателства, взети в съвкупност не могат да обусловят наличие на реално осъществена доставка, П. казаното по-горе- липсват доказателства за техническа, материална и кадрова обезпеченост у доставчиците, позволяващи им да осъществяват доставките, още повече, че тези доказателства са частни документи, от които лицето черпи изгодни за себе си правни последици. Представените доказателства сами по себе си целят да установят извършените СМР, които обаче по своята същност са услуги с веществен характер, П. които се използват машини, влагат се материали, използва се труд на наети по граждански или трудови договори лица, които следва да притежават необходимата квалификация за осъществяването на строително-монтажните работи. Що се касае до представените в хода на първата ревизия част от доказателствата, представени от доставчиците "С. Б" ЕООД, "В" ЕООД, "С" АН" ЕООД и „С Б ЕООД, И ЕООД, В 64, то те също не могат да обусловят реалност на доставките, защото не са представени доказателства за фактическото изпълнение на фактурираните СМР услуги- доказателства за разплащане, актове, образец 19, стокос поток относно доставките със стоки по фактурите по количества и стойности, договори и копия от подизпълнители, както и доказателства за техническа, материална и кадрова обезпеченост у тези доставчици,

позволяващи им да осъществят реално доставката. Наред с това, обстоятелството, че жалбоподателят е извършил последваща реализация на доставките, само по себе си не води до реално осъществени доставки именно от тези доставчици.

Всичко това сочи на законосъобразно отказано право на данъчен кредит по всички фактури за всички процесни периоди ,подробно посочени в ревизионния акт в размер на 92 278.47 лева и лихва за забава върху тази сума.

По отношение на установените задължения по ЗКПО за 2004, 2005 и 2006 година.

В разпоредбата на чл.15ал.1 от ЗКПО/ отм/ е посочено , че в случаите по [чл. 13](#) и [14](#), когато brutният размер на доходите, начислени в полза на данъчните субекти е намален, П. определяне на данъчната основа се вземат предвид сумите, произтичащи от търговските и финансовите взаимоотношения.В алинея втора на същия текст е доуточнено, че в случаите по [чл. 13](#) и [14](#), когато резултатът за отчетния период на данъчно задължените лица е намален или е отчетена загуба, П. определяне на дължимия данък се увеличава финансовият резултат преди данъчното преобразуване със сумите, произтичащи от тези търговски и финансови взаимоотношения или от тези сделки, а тази разпоредба се прилага и П. трансферни цени,търговски и икономически взаимоотношения, когато е налице заплащане на възнаграждения или обезщетения за услуги, без те да са реално осъществени, пред каквото хипотеза сме изправени- посочените услуги , с които е увеличен финансовият резултат през тези три процесни години на жалбоподателя, не се реално осъществени от посочените доставчици, респективно на това- имено на това основание органът по приходите е увеличил финансовия резултат и определил корпоративен данък за довносяне за 2004 година в размер на 19 627.83 лева ,за 2005 година-8464.01 лева, лихва в размер на 4437.94 лева, за 2006 година –Корпоративен данък в размер на 3709.87 лева и лихва за забава в размер на 1454.40 лева.

По отношение на финансовата 2007 година, отново законосъобразно органът по приходите е извършили увеличение на финансовия резултат на основание е чл.16, ал.1 от действащия ЗКПО П. условията на отклонение от данъчно облагане- когато е извършено заплащането на възнаграждение или обезщетения за слуги ,без те да се реално осъществени- каквото е отново процесният случай, по отношение на доставките за процесната 2007 година. И тук представените в хода на съдебното производство доказателства и от заключението на вещото лице, изготвило съдебно- счетоводната експертиза не се установи наличие на реално осъществени услуги, които да доведат до намаляване на финансовия резултат, П. което съвсем законосъобразно органът по приходите е извършил на основание цитираната разпоредба увеличение на финансовия резултат и определил размера на корпоративния данък-като разлика за внасяне в размер на 9603.09 лева и лихва в размер на 2373.62 лева.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира обжалвания ревизионен акт за законосъобразен,отговарящ на условията за редовно действие, което предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора и в съответствие с разпоредбата на 161,ал.1 ДОПК, на ответника по жалбата следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 8266 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл.160,ал.1 ДОПК,Административен съд-С. град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА НА,, К. С.” ЕООД гр.С. срещу Ревизионен акт №*/26.02.2010 година,потвърден с Решение №1117/ 29.07.2010 година на Д. на Д.” О.”.

ОСЪЖДА ,, К. С.”ЕООД ГР.С. да заплати на Д. НА Д.”О.”П. ЦУ НА Н.-ГР.С. ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ В РАЗМЕР НА 8266 лева.

На основание чл.138 АПК,препис от решението да се изпрати на жалбоподателя,на ответника по жалбата и на С..

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от

получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на 160, ал. 6 ДОПК, вр. с чл. 211, ал. 1 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: